

Шатілова Н. О.<https://orcid.org/0000-0003-1233-1934>

Чернівецький національний університет імені Юрія Федьковича

МОВНО-ЕСТЕТИЧНІ ПАРАМЕТРИ ХУДОЖНЬОГО ТЕКСТУ ЯК ОБ'ЄКТ НАУКОВИХ ДОСЛІДЖЕНЬ

У статті простежено динаміку дослідницького пошуку в царині лінгвістичного вивчення мови художньої літератури, сконцентрованого на описі індивідуальної мовотворчості видатних майстрів українського слова. Встановлено, що проблема індивідуального стилю (ідіостилію) письменника як багатовимірного мовно-естетичного феномена є актуальною в антропозорієнтованій лінгвостилістиці. Мовознавчі праці декларують багатоаспектний підхід до наукового опису письменницького ідіостилію, мовознавчої рецепції та декодування художнього тексту.

Науковий простір лінгвістичних студій виявляє різновекторне дослідження авторського стилю з опертям на поняття, актуалізовані антропоцентричною науковою парадигмою у контексті ідіостилістики й лінгвоперсоналогії – ідіолект, мовна особистість, мовний образ автора, індивідуально-авторська картина світу, авторська інтенція тощо. Опертя на традиційні й новітні принципи дослідження текстової діяльності письменника для визначення індивідуальних маркерів художньої мовотворчості засвідчує різне трактування ідіостилію з огляду на методологічні принципи опису, наукову концепцію дослідника тощо.

Ідіостиль витлумачено як вербальну реалізацію індивідуально-авторської картини світу письменника в системі мовних домінант (фонетичних, лексичних, фраземних, граматичних), зумовлених його світоглядною орієнтацією, константних стилетвірних ознак, що визначають специфіку художньої системи. Сучасні тенденції до міждисциплінарної наукової інтеграції розглядають мову письменника як художню систему, що декларує інформаційно-комунікативні, номінативно-репрезентативні, культурологічні, етнографічні, світоглядні, психоментальні виміри.

Ключові слова: ідіостиль, мова письменника, мовна особистість, індивідуально-авторська картина світу, художній текст, ідіостилістика.

Постановка проблеми. З-поміж тих понять, що ними оперують науковці в царині лінгвістичного вивчення мови художньої літератури, одним із ключових, безперечно, є поняття індивідуального стилю (ідіостилію) письменника, різновекторне вивчення якого традиційно «висуває проблеми не тільки суто лінгвістичного характеру, а й проблеми естетики» [11, с. 24]. Проблема вивчення мовно-естетичних параметрів художніх текстів в аспекті репрезентації авторського стилю має давні традиції, однак і досі перебуває на вістрі актуальних напрямів антропозорієнтованої лінгвістики сьогодення.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Наукові студії учених оприявнюють вихідні теоретико-методологічні принципи різноаспектного вивчення мовотворчості автора художнього тексту, наукового опису його мовних пріоритетів,

самобутність вербалізації концептосфери крізь призму загальнонаціональної та індивідуальної свідомості, експлікації авторських інтенцій тощо (Т. Беценко, С. Бирик, Л. Бублейник, М. Голяннич, Н. Гуйванюк, С. Єрмоленко, В. Жайворонюк, В. Калашник, Н. Кондратенко, В. Кононенко, М. Крупа, О. Кульбаська, О. Кухар-Онишко, Л. В. Калашник, Н. Кондратенко, В. Кононенко, М. Крупа, О. Кульбаська, О. Кухар-Онишко, Л. Мацько, В. Мойсієнко, О. Переломова, Г. Сидоренко, Н. Сологуб, Л. Ставицька, Г. Сютя, А. Ткаченко, М. Чередниченко, С. Шабат-Савка та ін.). Незважаючи на тривалий і стійкий інтерес мовознавців, ідіостиль письменника постає як складний багатовимірний феномен, тому цілком слушно констатує С. Бирик, що «наразі українська лінгвостилістика ще не має повного реєстру кодифікованих термінів і термінологічних словосполучень,

спеціалізованого енциклопедичного видання, яке б цілком задовольняло потреби в уточненні тих чи тих дефініцій, мало би ієрархізовану парадигму термінів своєї галузі» [2, с. 22]. Дослідження авторського стилю художнього мовлення, за авторитетним твердженням В. Кононенка, «ускладнюють такі мовностилістичні чинники: не визначений обшир зображально-виражальних маркерів, аналіз яких дає змогу схарактеризувати особливості творчої манери автора; не окреслений набір стилєвих ознак творчості наратора, які вирізняють його тексти порівняно до текстів інших авторів; достатньо не опрацьований теоретико-методичний апарат, який дозволяє означити окремішність авторського мовостилію в межах літературно-мистецького напрямку; не встановлено принципи комплексного підходу до систематизації показників авторського слововжитку» [4, с. 13].

Постановка завдання. Мета цієї розвідки – простежити специфіку дослідницького пошуку в царині лінгвістичного вивчення мови художніх текстів, сконцентрованого на описі індивідуальної мовотворчості майстрів українського слова; окреслити зв'язок мови письменника з такими суголосними поняттями, як ідіолект, індивідуально-авторська картина світу, мовний портрет письменника, мовний образ автора.

Виклад основного матеріалу. Попри тяглість традицій дослідження, поняття ідіостилію науковці тлумачать по-різному залежно від поступу мовознавчої думки, методологічних принципів наукового опису, дослідницької концепції науковця тощо. Як окрема наукова галузь лінгвостилістика постала в 20–30-ті роки ХХ століття, коли загальноприйнятим у філології стало вивчати природу художньої мови не лише на рівні лексичних особливостей, але й з погляду граматичної специфіки. Свою дослідницьку увагу вчені зосереджували на мовній індивідуальності видатних представників української літератури, що засвідчують такі наукові студії, як: «Мовні засоби інтимізації в поезії Тараса Шевченка» (Л. Булаховський, 1924 р.), «Фразеологія Миколи Хвильового» (М. Сулима, 1925 р.), «Мова Г. Хв. Квітки-Основ'яненка» (З. Веселовська, 1927 р.), «Одне з питань фразеології Марка Вовчка» (М. Ладухін, 1930 р.), «Способи постпозитивно-релятивного сполучення речень у М. Коцюбинського» (М. Ладухін, 1931 р.) та ін.

У 50–60-ті рр. ХХ ст. фонд лінгвостилістичних студій доповнюють дисертації, монографії, статті про мову творів та стиль видатних українських

письменників [див.: 1, с. 209.]. Утім, термін «ідіостиль» у той час ще не входив до наукового обігу. Назви наукових студій, які заклали підґрунтя методологічних засад лінгвістичного аналізу художнього тексту у вітчизняному мовознавстві, містять такі номінації, як «мова письменника», «мова творів», «мова і стиль», «особливості мови і стилю», пор.: «Мова творів Г. Сковороди» (О. Синявський, 1924 р.), «Мова і стиль роману «Вершники» Ю. Яновського» (І. Білодід, 1955 р.), «Мова творів Тараса Шевченка» (В. Ільїн, 1957 р.), «Мовні і стилістичні особливості казок І. Франка» (Я. Закревська, 1957 р.), «Особливості мови і стилю української художньо-історичної прози» (Л. Скрипник, 1958 р.), «Мова творів Олександра Довженка» (І. Білодід, 1959 р.), «Мова та стиль художніх творів П. Мирного» (І. Грицютенко, 1959 р.), «Мова Тараса Шевченка» (В. Ващенко, 1963 р.), «Поетична мова Максима Рильського» (І. Білодід, 1965 р.), «Мова і стиль творів М. Коцюбинського» (В. Масальський, 1965 р.) тощо.

Індивідуальну мовотворчість майстрів українського слова описано й у колективній праці «У майстерні художнього слова» (1965 р.) за редакцією І. Білодіда. Окремі статті книги не лише описують словесно-художні засоби, виявляють лексичні й граматичні особливості мовної майстерності письменників, а й висвітлюють їхню роль в історії української літературної мови та її збагаченні різномірними виражальними засобами. Анотація до цього видання також містить поняття «мова і стиль», пор.: «Збірник присвячений вивченню особливостей мови і стилю українських письменників як дожовтневого, так і радянського періодів – І. Франка, Л. Українки, П. Мирного, М. Коцюбинського, Г. Тютюнника, М. Стельмаха, О. Гончара» [12]. Беззаперечна наукова цінність таких праць у світлі історії становлення української лінгвостилістики об'єктивується насамперед їхньою першістю в напрацюванні теоретико-методологічних засад мовного аналізу текстового простору, комплексного вивчення мовно-виражальних засобів стилю того чи того майстра слова, окресленням системи релевантних різномірних одиниць його мовотворчості. Написані на широкому ілюстративному матеріалі, ці наукові студії не втрачають свого теоретико-практичного значення й нині.

Активне вивчення словесно-художньої-практики митців художнього слова на різних зрізах текстового простору надалі поповнило мовознавчу скарбницю новими присутніми науковими здобутками. Знаковими в цьому аспекті є монографії С. Єрмоленко «Синтаксис і стилістична

семантика» (1982 р.), «Фольклор і літературна мова» (1987 р.), «Нариси з української словесності: стилістика та культура мови» (1999 р.), «Мовно-естетичні знаки української культури» (2009 р.); Н. Сологуб «Мовний світ Олеся Гончара» (1991 р.), «Мовний портрет Яра Славутича» (1999 р.); В. Калашника «Фразотворення в українській поетичній мові радянського періоду (семантико-типологічний аспект)» (1985 р.); В. Статєєвої «Українські письменники про проблеми літературної мови та мовознавства кінця ХІХ – початку ХХ ст.» (1997 р.), А. Мойсієнка «Слово в аперцепційній системі поетичного тексту : декодування Шевченкового вірша» (1997 р.), «Мова як світ світів. Поетика текстових структур» (2008 р.); М. Голянич «Внутрішня форма слова і художній текст» (1997 р.), «Внутрішня форма слова і дискурс» (2007 р.); В. Грещук та В. Грещука «Південно-західні діалекти в українській художній мові» (2010 р.), М. Крупи «Мовленнєва структура образу автора в творчості Ольги Кобилянської» (1998 р.); Л. Ставицької «Естетика слова у художній поезії 10–30 рр. ХХ ст.» (2000 р.); В. Чабаненка «Основи мовної експресії» (1984 р.), «Стилістика експресивних засобів української мови» (2002 р.), В. Кононенка «Мова. Культура. Стиль» (2002 р.), «Символи української мови» (2013 р.), Н. Гуйванюк «Слово – Речення – Текст» (2009 р.); С. Бибик «Оповідність в українській художній прозі» (2010 р.), Г. Сюті «Лінгвосвіт поезії авторів Нью-Йоркської групи» (2011 р.) та ін. Указані наукові студії розширюють термінологічний апарат ідіостилістики, декларуючи присутні спостереження й цінні узагальнення щодо специфіки мистецтва слова, декодування мовно-естетичного коду художнього тексту, системотвірних чинників формування індивідуального стилю письменника тощо.

Дослідницький пошук у царині лінгвостилістики засвідчують численні дисертаційні праці, автори яких скеровують увагу передовсім на поглиблене наукове осмислення індивідуальної мовотворчості з опертям на світоглядно-ціннісні настанови непересічних представників національної літератури, зокрема І. Багряного (Клещова О., 2003 р.), В. Винниченка (Білоус В., 2007 р.; Науменко Л., 2003 р.; Коткова Л., 2017 р.), М. Вінграновського (Глівінська Л., 2004 р.), С. Воробкевича (Шатілова Н., 2011 р.; Кульбабська О., Шатілова Н., 2017 р.), В. Голобородька (Шленьова М., 2016 р.), С. Гординського (Півень В., 2007 р.), Б. Грінченка (Кравченко М., 2001 р.), П. Загребельного (Голікова Н., 2018 р.),

М. Зерова (Зіневич Л., 2002 р.), Ю. Клєна (Черевченко О., 2005 р.), П. Куліша (Должикова Т., 2004 р.), О. Олеся (Голобородько К., 2010), Т. Осьмачки (Лисенко Н., 2003 р.), В. Підмогильного (Мялковська Л., 2001 р.), В. Самійленка (Бикова Г., 1998 р.), У. Самчука (Стецій В., 2003 р.), М. Стельмаха (Ткаченко Т., 2006 р.), В. Стуса (Данильчук Д., 2006 р.; Оліфіренко Л., 2002 р.), Г. Тютюнника (Бибик С., 1994 р.; Бондар Н., 2018 р.), М. Хвильового (Дужик Н., 1996 р.; Григор'єв О., 2016 р.), Г. Хоткевича (Подольчук О., 2021 р.), В. Чапленка (Мамич І., 2002 р.), М. Чернявського (Датченко Ю., 2007 р.), В. Шевчука (Переломова О., 2002 р.), Є. Ярошинської (Морараш Г., 2016) та ін. Автори наукових досліджень декларують поліаспектне студіювання ідіостилістики письменника, описуючи мовні особливості різножанрових творів українських авторів на лексичному, фразеологічному, граматичному рівнях, аналізуючи художні параметри їхнього ідіостилі, вивчаючи індивідуальну мовотворчість у вимірах нових наукових парадигм – комунікативної, лінгвокультурологічної, лінгвокогнітивної, лінгвопрагматичної тощо, що уможливило системну реконструкцію мовного образу автора.

Мова художніх творів письменника – основний об'єкт дослідження його ідіостилі. Антропоцентрично зорієнтований простір мовознавчих студій розглядає художній текст як створений конкретною людиною мовно-естетичний феномен, як художню цілісність, якою «„диригує” особистість автора, його світогляд» [8, с. 36–37]. Тож художня мова відтворює дійсність крізь призму світовідчуття автора й підпорядкована його мовній естетиці. З огляду на це, інтегративна наукова парадигма лінгвостилістики актуалізує різновекторне дослідження ідіостилі видатних майстрів художнього слова в тісному зв'язку із термінопоняттями, що своєрідно аспектують проблему людського чинника в мові, зокрема «ідіолект», «мовна особистість», «індивідуально-авторська мовна картина світу», «мовний образ автора» тощо.

Попри сталий дослідницький інтерес до проблеми співвідношення термінів ідіостилі / ідіолект, у мовознавстві досі немає їхніх загальноприйнятих визначень. Метамова лінгвістики, за нашими спостереженнями, засвідчує два погляди щодо їх кваліфікації: 1) ототожнення – обидва поняття об'єднують в одному визначенні із вказівкою на їх відношення до мови письменника; 2) включення – ідіолект витлумачують як присутній елемент ідіостилі [13, с. 515]. За останнього підходу ідіолект постає як мовна практика окремого

індивіда, індивідуальний варіант його загальнонародної мови, маркований професійними, соціальними, територіальними, етичними особливостями.

На основі аналізу дефініцій обох понять, вважаємо, що терміни «ідіолект» та «ідіостиль» співвідносні, оскільки стосуються вияву індивідуальних особливостей мови, однак не тотожні. Нам імпонує думка О. Селіванової, що ідіолект демонструє «екземплярний рівень лінгвальної діяльності», який «у писемному мовленні виявляє риси ідіостилу» [7, с. 173]. Переконалим є твердження Л. Ставицької: «ідіостиль письменника, включаючи в себе ідіолект, виявляється в мовній і комунікативній компетенції, усвідомленому виборі засобів спілкування, мовному чутті і смаку» [10, с. 11]. Отже, зреалізований у текстах різних жанрів ідіолект письменника витворює його самотній ідіостиль, адже «користуючись загальнонародною мовою свого часу, письменник відбирає, комбінує і створює слова і словосполучення відповідно до свого світобачення, ідейно-естетичної платформи, об'єднує ці слова у своєрідну історичну, тематично й естетично виправдану систему» [9, с. 23]. Дослідникові письменницького ідіостилу необхідно виявити його системотвірні риси, беручи до уваги широке коло мовно-виражальних засобів – фонетичних, лексичних, фразеологічних, граматичних, стилістичних тощо. Системність ідіостилу виформовує *мовну картину світу письменника*, що поєднує традиційне й специфічне, загальнономовне та індивідуально-авторське.

Мовна картина світу постає як «глобальний образ світу, що лежить в основі світогляду людини і є результатом її духовної діяльності» [7, с. 365]. Позаяк у свідомості кожної людини формується суб'єктивний образ об'єктивного, а отже, у майстра слова також, то науковці досліджують індивідуально-авторську картину світу, яку репрезентують тексти як індивідуально-суб'єктивне утілення художнього задуму їхнього автора. Мовна картина світу письменника як представника певного етнокультурного ареалу позначена національною своєрідністю авторського світосприйняття, репрезентує ментальність і світогляд народу, його психологію, національний дух його мови. Тож за кожною індивідуальною мовною картиною світу можна простежити *національно-мовну* та *етномовну картини світу*, позаяк кожному етносові притаманна закріплена в його мовній системі своєрідність асоціативно-образного мовомислення, що маркує його національну специфіку і самотність.

Національно-мовна картина світу як закріплена й структурована в мові специфічна сукуп-

ність національних знань про довкілля охоплює безліч індивідуальних, з-поміж яких чільне місце, без сумніву, належить творчим мовним особистостям, видатним представникам національної літератури. Тож ідіостиль письменника постає «як лінгвальне втілення його індивідуальноавторської картини світу, тобто як системна організація мовних засобів, породжена самотнім образним мисленням та психоментальними характеристиками письменника» [13, с. 518].

Поняття «ідіостиль» і «мовна картина світу» об'єднує *мовна особистість письменника*, яка відображає суспільно-соціальне й територіальне середовище, традиції виховання на засадах національної культури й водночас є тією призмою, що крізь неї осягає та категоризує світ митець. У лінгвістиці хрестоматійно-класичним є наукове осмислення мовної особистості як ієрархічно вибудованої моделі трьох рівнів: вербально-семантичного (рівень володіння мовою), когнітивного (рівень інтелекту, система цінностей), прагматичного (комунікативні інтенції). «Вивчення образу особистості через її інтелектуальні, когнітивні й креативні характеристики в їхніх лінгвокультурологічних реалізаціях, – як справедливо зазначає В. Кононенко, – визначило проблематику постаті автора художнього тексту як психотипу й водночас – як носія індивідуального мовомислення» [3, с. 64]. Художні твори, на наше переконання, завжди оперті на життєвий досвід автора та багатомірною виявляють його мовну особистість.

Вивчення ідіостилу письменника, на наше переконання, є ефективним способом розкриття *мовного образу автора* як відображення індивідуальності письменника в продукованому ним тексті. Образ автора визначає його ідіостиль, адже є «з одного боку, є абсорбентом всього позатекстового, що зумовлює реалізацію індивідуального стилю письменника, а з другого, – дає змогу через одиниці комунікативної структури тексту об'єднати всі мовні рівні й виявити їхнє функціональне навантаження» [5, с. 7]. Детальна реконструкція образу автора уможливує не лише пізнання вербально відображеного в тексті індивідуально-авторського бачення світу, але й окреслює мовно-ментальний портрет письменника, об'єктивованій у мові його різножанрових творів. Вербальна своєрідність тексту репрезентує мовну особистість письменника, на формування якої, безсумнівно, впливають історико-культурні обставини, соціальні чинники, хронологічні параметри, виховання, освіта, система загальнонародських і національних цінностей, естетичний світогляд тощо.

Висновки. Аналітичний огляд наукових досліджень, різноаспектно сконцентрованих на описі індивідуальних рис художньої мовотворчості, уможливило розгляд мови письменника як системи часто вживаних вербальних елементів мови, що вирізняють автора з-поміж інших представників красного письменства. Аналіз індивідуального стилю шляхом окреслення мовних пріоритетів автора, оприявнює не тільки індивідуально пізнану реальність, а й власне оригінальність майстра слова, який втілює багатогранне осмислення світу в самобутню вербальну систему.

Різномірні оригінальні мовно-виражальні засоби, які належать до домінуючих компонентів, окреслюють ідіостильові риси мовотворчості майстра слова, його лінгвістичні вподобання й смаки та репрезентують письменника як мовну особистість. У цьому контексті ідіостиль постає як «вербальна реалізація індивідуально-авторської картини світу письменника в системі мовних доміант (фонетичних, лексичних, фраземних, граматичних), спричинених його світоглядною орієнтацією, константних стилетвірних ознак, що визначають специфіку художньої системи» [6, с. 50]. Студіювання письменницького ідіостилу крізь мову його різножанрових текстів дає змогу реконструювати мовний образ автора – поняття, що контамінує всі мовні й позамовні чинники, що впливають на формування його стилю

на тлі взаємодії загальнолюдського, національного (ментального) та індивідуального.

Сучасні студії окреслюють нові підходи до наукового опису індивідуальної письменницької мовотворчості, розглядаючи мову художніх текстів як складну ієрархічну структуру, що відображає номінативно-репрезентативний, інформаційно-комунікативний, світоглядний, культурологічний, міфологічний, психоментальний виміри. Понятійно-термінологічний апарат наукових праць, зосереджених на вивченні письменницького ідіостилу як складного, багатоаспектного й багаторівневого феномену, розширюють нині такі терміни, як: «художнє мовомислення митця», «авторська модель світу», «індивідуальна модель світобачення митця», «художньо-словесна картина світу письменника», «вербально-естетична картина світу автора», «когнітивна картина світу майстра слова», «концептуальна ідіосфера автора», «індивідуально-авторська художня концептосфера», «мовна репрезентація індивідуальної ментальної сутності автора», «комунікативно-когнітивний простір мовної особистості письменника», «мовний світ» / «індивідуальний мовосвіт» / «ідіосвіт письменника», «ідіодискурс» тощо. Різновекторність наукового пошуку примножує нові методи й підходи до вивчення специфіки мовно-художнього континууму письменника, що відкриває перспективу подальших наукових спостережень.

Список літератури:

1. Бевзенко С. П. Історія українського мовознавства. Історія вивчення української мови. Київ : Вища шк., 1991. 231 с.
2. Биби́к С. Від історіографії мови художньої прози до кодифікації термінів лінгвостилістики. *Українська мова*. 2018. № 4. С. 22–33.
3. Кононенко В. І. Текст і образ : монографія. Київ; Івано-Франківськ : Вид-во Прикарпатського нац. ун-ту ім. В. Стефаника, 2014. 192 с.
4. Кононенко В. І. Прагматика художнього тексту: пошуки новостилу : монографія. Київ; Івано-Франківськ : Прикарпат. нац. ун-т ім. Василя Стефаника, 2021. 365 с.
5. Крупа М. Мовленнєва структура образу автора в творчості Ольги Кобилянської : монографія. Київ : Рідна мова, 1998. 140 с.
6. Кульбабська О., Шатілова Н. «Пишу, як серце диктує...» (Ідіостиль Сидора Воробкевича) : монографія. Чернівці : Чернівецький нац. ун-т, 2016. 456 с. (Серія : Мовні скарби Буковини).
7. Селіванова О. Сучасна лінгвістика : термінологічна енциклопедія. Полтава : Довкілля-К, 2006. 718 с.
8. Сологуб Н. Поняття «індивідуальний стиль письменника» в контексті сучасної лінгвістики. *Науковий вісник Чернівецького університету : зб. наук. праць / наук. ред. : Н. В. Гуйванюк*. Чернівці : Рута, 2001. Вип. 117–118 : Слов'янська філологія. С. 34–38.
9. Сологуб Н. М. Мовний світ Олесея Гончара : монографія. Київ : Наук. думка, 1991. 140 с.
10. Ставицька Л. Про термін ідіолект. *Українська мова*. 2009. № 4. С. 3–17.
11. Ставицька Л. О. Про характер взаємодії категорії індивідуально-поетичного стилю і літературної мови. *Мовознавство*. 1986. №4. С. 61–64.
12. У майстерні художнього слова / за ред. І. К. Білодіда. Київ : Наук. думка, 1965. 216 с.
13. Шатілова Н. О. Індивідуальний стиль письменника: лінгвостилістична інтерпретація. *Innovative pathway for the development of modern philological sciences in Ukraine and EU countries : Scientific monograph*. Volume 3. Riga, Latvia : “Baltija Publishing”, 2022. P. 505–530.

Shatilova N.O. LINGUISTIC AND AESTHETIC PARAMETERS OF THE LITERARY TEXT AS AN OBJECT OF SCIENTIFIC RESEARCH

The article describes the dynamics of research in the field of linguistic study of the language of literary texts, focused on the description of the individual language creativity of Ukrainian writers. The problem of a writer's individual style (idiostyle) as a multidimensional linguistic and aesthetic phenomenon is relevant in anthropological linguistics and is the focus of attention of researchers of the literary text. Linguistic studies declare a plurality of approaches to the scientific description of a writer's idiostyle, linguistic reception, and decoding of a literary text.

Linguistic studies reveal a multi-vector study of the individual style of prominent writers in relation to those concepts that are actualized by the anthropocentric paradigm of modern research in the field of idiostylistics and linguopersonality (idiolect, individual author's linguistic picture of the world, linguistic personality, linguistic portrait of the author). A consideration of traditional and modern approaches to the study of a writer's language, a description of individual markers of artistic language creation, demonstrate different interpretations of idiostyle depending on methodological principles of description, scientific concept of the researcher, etc.

The writer's idiostyle is interpreted as the verbal realization of the writer's individual and authorial picture of the world in the system of linguistic dominants (phonetic, lexical, phraseological, grammatical) determined by his worldview orientation, constant style-forming features that determine the specificity of the artistic system. Modern trends towards interdisciplinary scientific integration actualize the concept of the writer's language as an literary system that reflects nominative-representative, informational-communicative, culturological, ethnographic, psychomental, and worldview dimensions.

Keywords: *idiostyle, writer's language, linguistic personality, individual author's picture of the world, literary text, idiostylistics.*

Дата першого надходження статті до видання: 29.01.2026

Дата прийняття статті до друку після рецензування: 23.02.2026

Дата публікації (оприлюднення) статті: 24.04.2026